

2001

Dato: 27. november

Mål: Kv.

Alder: 20-30

Opsaml.: Jernbanestation, London (indenfor el. udenfor)

Sted: Meddeles senere

Metode: Kun hænder (våben kan evt. anvendes til nødvendig pacificering)

Nicklin betragtede dem uden at blinke, mens de hånd i hånd gik hen imod ham, tværs over ankomsthallen.

Hun var perfekt.

Han gik stadig med den bog i hånden, som han formodentlig havde læst i toget, og hun var ved at spise det sidste stykke af en sandwich. De snakkede og lo, mens de gik. De kiggede direkte på Nicklin, men så ham ikke. De gik ikke og kiggede efter nogen. De forventede ikke at blive afhentet.

Han sad og drak af en dåsecola, mens han med jævne mellemrum kiggede op mod skærmen med togenes afgangstider. En blandt mange frustrerede rejsende, der orienterede sig om forsinkelser. Han drejede hovedet og kiggede på dem, da de gik forbi ham. De var sikkert på vej ud til en taxa, en bus eller undergrundstoget. Hvis de tog en vogn, ville han bare læne sig tilbage og vente på en anden. Det var irriterende, men så var det heller ikke værre. Hvis de havde til hensigt at fortsætte rejsen med offentlig transport, ville han følge efter dem.

Han var heldig.

De holdt stadig hinanden i hånden, da de trådte ned på den rulletrappe, der ville føre dem ned til toget. Nicklin stillede sin

halvtomme dåse fra sig på gulvet og rejste sig; han hørte tydeligt det knæk, det gav i knæene. Han smilede. Man blev jo ikke yngre.

Han stak hånden ned i frakkelommen efter det stykke chokolade, han havde købt tidligere. Han flyttede kniven til side og tog chokoladen frem og begyndte at pakke den ud, mens han gik hen imod rulletrappen. Mens han trådte ned bag en rygsækturist, tog han en stor bid, og efter at have forvisset sig om, at de to stadig var der, en seks-syv meter længere nede, kiggede han ud ad de store vinduer mod busholdepladsen. Der var ikke så mange mennesker derude mere; myldretiden var næsten overstået.

Det var så småt ved at blive mørkt. På gaden og inde i husene.

Inde i folks hoveder.

De tog Northern Line mod syd. Han satte sig nogle sæder bag dem og kiggede. Hun var i begyndelsen af trediverne, an slog han. Høj, med mørkt hår, mørke øjne og en teint, som Nicklin mente, man kaldte oliven. Det, hans mor kunne have kaldt "et strøg med tjærekosten". Hun var ikke decideret køn, men heller ikke kedelig at se på.

Ikke at det betød noget.

Toget kørte gennem West End og fortsatte sydpå. Clapham, gættede han på, eller måske Tooting. Eller hvor det nu var ...

De to kunne ikke holde hænderne fra hinanden. Han sad stadig og kiggede i sin bog, men hvert andet øjeblik kiggede han smilende op på hende. Hun gav hans hånd et klem, og et par gange lænede hun sig faktisk ind over ham for at nusse ham i nakken. Folk rundt omkring dem smilede og rystede på hovedet.

Han kunne mærke sveden begynde at prikke på panden og fornemme denne fugtige kælderlugt, der blev så stærk, så besk, når han var tæt på.

De rejste sig, da toget kørte ind på Balham Station.

Han holdt øje med dem, mens de fnisende sprang ud af toget, og ventede et par sekunder, før han ubesværet faldt ind bag dem.

Han holdt sig på sikker afstand, men de var så opslugt af hinanden, at han sandsynligvis kunne have gået lige i hælene på dem. Uden at ænse omgivelserne gled de af sted foran ham med strømmen hen imod udgangen. Hun var iført en lang, grøn frakke og ankelstøvler. Han var iført en blå anorak og en strikhue.

Nicklin havde en lang, sort frakke på med dybe lommer.

De gik på gaden foran ham som mørke silhuetter mod en blodrød himmel, med de kulørte julelys som bagtæppe. Han vidste, at det her var et af de billeder, han ville huske. Senere ville der naturligvis komme andre.

De gik forbi en lille række butikker, og han måtte bekæmpe trangten til at styrte ind i en kiosk efter mere chokolade. Han havde kun en plade tilbage. Han vidste, at det kun ville tage ham nogle få sekunder, men han turde ikke løbe risikoen for at tabe dem af syne. Han kunne få fat i noget mere, når det hele var overstået. Så ville han være glubende sulten.

De drejede væk fra hovedgaden og ind i en godt oplyst, men stille sidegade, og hans vejtrækning blev ujævn, da han så hende stikke hånden ned i en lomme efter nøglerne. Han satte farten en anelse op. Han kunne høre dem snakke om ristet brød og te og sengetid. Han kunne se deres glæde ved at komme hjem igen.

Han lod en hånd glide ned i lommen, mens han så sig omkring efter folk, der eventuelt iagttog ham.

Han håbede, det ikke var en lejlighed. At han kunne få fred og ro. Han bad til, at han kunne være lidt heldig.

Hendes nøgle gled ind i låsen, og hans hånd lagde sig over hendes mund. Hendes første indskydelse var at skribe, men Nicklin pressede kniven ind i ryggen på hende, og med smerten kom der også en smule fornuft. Hun prøvede ikke på at vende sig om for at se ham.

“Lad os gå indenfor.”

Hun mærker sveden i hans håndflade og pisset, der løber ned ad benene på hende, og hun åbner gadedøren, mens den ene hånd desperat flakser rundt ved hendes side efter den, hun elsker. Efter den eneste, hun har i tankerne.

Efter sit barn.

“Vil du ikke godt ...”

Hendes stemme trænger kun akkurat forbi hans hånd. Ordene forsvinder. Han skubber hende og drengen indenfor, skyn-der sig ind efter dem og smækker døren i.

Den lille fyr i den blå anorak holder stadig godt fast i sin bil-
ledbog. Han kigger op på den fremmede med øjne, der er lige så mørke som moderens, og munden er rundet i et lille, uen-
deligt desorienteret “O”.

ET

Klokken er lidt over halv ti om formiddagen. Den første grå mandag i december. Fra tredje sal i Becke House stirrede Tom Thorne ud over den hyldest til beton og selvtilfredshed, som også gik under navnet Hendon, og han ønskede mere end noget andet, at han ikke tænkte klart lige nu.

Det var desværre lige præcis, hvad han gjorde. Han var ved at sortere materialet på bordet foran sig og indprentede sig det hele. Uden at vide det tildelte han hver enkelt genstand en følelsesmæssig reaktion, som ville påvirke hver eneste vågne time flere måneder frem.

Og mange timer af nattesøvnen.

Lysvågen og koncentreret sad Thorne og studerede døden på samme måde, som andre mennesker andre steder sad og studerede deres computerskærme eller passede et kasseapparat. Det var det materiale, han arbejdede med hver dag, men alligevel: Lige præcis i denne situation ville det have været rart med noget, som kunne have taget det værste. Selv en damphammer af en omgang tømmermænd ville have været at foretrække. Noget, der kunne sløve kanterne lidt. Noget, der kunne skrue ned for lyden af rædsel.

Han havde set hundredvis, måske tusindvis af billeder, som dem her. Han havde betragtet dem i årenes løb med det samme lidenskabsløse blik som en tandlæge, der kigger på røntgenbillede, eller en revisor, der kigger på en selvangivelse. Han kunne ikke længere holde rede på, hvor mange blege lemmer, forvredne eller forrevne eller helt fraværende, han havde set i 20 x 25 sort-hvid. Og så var der farvebillederne. Blege kroppe på grønne tæpper. En ring af violette mærker om en kridhvid hals. Det spraglede tapet, som blodsprøjtet næsten ikke kan ses på.

Det var en stadig voksende udstilling med et meget enkelt budskab: Følelser er stærke sager, kroppe er ikke.

Det var den slags billeder, der var arkiveret på hans kontor, med kopier lagret i hjernen. Snapshots af dødsfald og portrætter af liv levet ud i ekstremerne. Der var tilfælde, hvor Thorne havde stirret på disse kroppe i sort-hvid og ment, at han havde fanget et glimt af raseri eller had eller grådighed eller begær, eller måske bare antydninger af disse følelser, som flød rundt i udkanten af stuer som ektoplasma.

De billeder, der lå på bordet foran ham denne morgen, var ikke mere kvalmende end nogen, han havde set før, men når han fastholdt blikket på billedet af den døde kvinde, var det som at stirre ind i en flamme og fornemme, at øjeæblerne begyndte at smelte.

Han så hende gennem barnets øjne.

Charlie Garner, som var tre år gammel og nu forældreløs.

Charlie Garner, som var tre år gammel og nu blev passet af sine bedsteforældre, der kæmpede hvert eneste øjeblik hver eneste dag med, hvad de skulle fortælle ham om hans mor.

Charlie Garner, som var tre år gammel, og som tilbragte det meste af to døgn alene i et hus sammen med sin mors lig, mens han i den ene hånd knugede noget chokoladepapir, som han havde slikket ren, sulten og snavset og skrigende, indtil en nabo bankede på.

“Tom ...”

Thorne stirrede ud i det grå ingenting nogle sekunder længere, før han resigneret vendte sin opmærksomhed mod kriminalinspektør Russell Brigstocke.

Som led i en større omorganisering af Metropolitan Police et års tid tilbage havde man oprettet en række nye afdelinger inden for de tre Grupper mod Alvorlig Kriminalitet, der var ved at blive dannet. Der var blevet oprettet en særlig enhed til efterforskning af kolde sager; en enhed, der udelukkende bestod af folk, som blev hentet tilbage fra deres pension. Denne

enhed, der hurtigt fik tilnavnet Rynkegruppen, var blot ét ud af mange initiativer, der tog udgangspunkt i en ny og angiveligt proaktiv indsats mod kriminalitet i hovedstaden. Andre enheder specialiserede sig i seksualforbrydelser, vold mod børn og bevæbnede kriminelle.

Og så var der Team 3, Serious Crime Group (West).

Officielt var denne gruppe udset til at efterforske sager, hvis parametre lå uden for dem, der kunne efterforskes andre steder – altså sager, der ikke passede ind andre steder. Men der var også nogle, der gav udtryk for den opfattelse, at SCG (West) 3 udelukkende var blevet oprettet, fordi ingen helt vidste, hvad de skulle stille op med kriminalkommissær Tom Thorne.

Thorne selv gik ud fra, at sandheden nok lå et sted midt imellem.

Russell Brigstocke var chef for afdelingen, og Thorne havde kendt ham i over ti år. Han var en stor mand med et markant ydre, der var domineret af et par hornbriller og en manke, som han var umådelig stolt af. Håret var kraftigt og blåsort, og kriminalinspektøren havde stor fornøjelse af at sætte det op i en pandekrølle af næsten Elvis-agtige proportioner. Men hvor han måske nok var karikaturtegnerens drøm, kunne han også være en mistænks værste mareridt. Thorne havde set Brigstocke uden briller og med knyttede næver og en manke, der piskede rundt om hans svedige pande, mens han spankulerede rundt i forhørslokalet og råbte og truede og gennemførte sine trusler i sin jagt efter sandheden.

“Carol Garner var enlig mor. Hun var otteogtyve år gammel. Hendes mand døde i en trafikulykke for tre år siden, lige efter at deres søn blev født. Hun var skolelærer. Hun blev fundet død i sit hjem i Balham for fire dage siden. Der er ingen tegn på, at morderen er brudt ind. Hun ankom til Euston kl. 18.30 den syvogtyvende efter at have besøgt sine forældre i Birmingham. Vi tror, at morderen fulgte efter hende fra stationen, sandsynligvis i undergrundstoget. Vi fandt et rabatkort i hendes lomme.”

Brigstockes stemme var lavmælt og uden eftertryk, næsten monoton. Alligevel var den roligt opremsede litani af kendsgerninger forfærdende effektiv. Thorne var bekendt med det meste, eftersom Brigstocke havde briefet ham dagen før, men ikke desto mindre kom ordene som en byge af slag, det ene hårdere end det andet, så han til sidst var helt øm og forpustet. Han kunne se, at de andre ikke var mindre chokerede.

Og han vidste, at de endnu ikke havde hørt det værste.

Brigstocke kiggede hen mod den anden ende af bordet og bad ham, der sad dernede, om at gå videre med briefing. Thorne stirrede på manden i den sorte flecejakke med kronraget hoved og en forbløffende samling ansigtspiercinger. Phil Hendricks lignede ikke alles forestilling om en patolog, men han var den bedste, Thorne nogensinde havde arbejdet sammen med. Thorne hævdede et øjenbryn. Var der kommet endnu en ørenring til, siden han havde set ham sidst? Hendricks kunne godt lide at fejre nye mandekæresten med en ring, en metaldup eller et søm. Thorne håbede inderligt, at han snart ville slå sig til ro, før det blev helt umuligt for ham at løfte hovedet.

Dr. Phil Hendricks var gruppens civile medlem. Han var der naturligvis fra begyndelsen, eftersom fundet af et lig næsten med sikkerhed var det, der som udgangspunkt satte fart i gruppen. Et lig, der ville give efter for kniven, og hvis historie bag færdet til et koldt leje af rustfrit stål ville blive fortalt med en hvisken, afsløret af det døde kød og de forstenede organer. Det var på disse områder, patologens ekspertise gjorde sig gældende.

Selv om Thorne og Hendricks var gode venner, ville førstnævnte, hvad denne efterforskning angik, være glad for ikke at møde patologen igen.

“Ud fra den kendsgerning, at vi ved, hvornår hun steg på toget i Birmingham, formoder vi, at hun blev dræbt i tidsrummet mellem klokken 19 og 22 den syvogtyvende. Hun havde været død i cirka otteogfyrre timer, da hun blev fundet.”

Den flade Manchester-dialekt formidlede med enkel præci-

sion den tarvelige og banale virkelighed bag den ægte rædsel. Thorne kunne se den tanke, som ingen ville formulere, i ansigterne på dem, der sad omkring bordet.

Hvordan var disse to dage for lille Charlie Garner?

“Der var ingen tegn på seksuelt overgreb, og intet tyder på, at hun har gjort nævneværdig modstand. Den indlysende konklusion er, at morderen har truet barnet.” Hendricks holdt inde, tog en dyb indånding. “Han kvalte Carol Garner med sine bare hænder.”

“Svin ...”

Thorne kiggede hen til venstre for sig. Kriminalassistent Sarah McEvoy stirrede ned i mappen foran sig. Thorne ventede et øjeblik, men lige nu virkede det, som om hun havde sagt, hvad hun havde på sinde. Hun var den af alle kriminalbetjentene, som Thorne havde kendt i kortest tid. Og han havde endnu ikke lært hende at kende overhovedet. Hun var uden tvivl hård i filten og mere end almindeligt dygtig. Men der var noget ved hende, som gjorde Thorne en anelse tilbageholdende. Der lå et eller andet under overfladen.

Lyden af kriminalbetjent Dave Hollands stemme fik Thorne til at samle tankerne igen. “Tror vi, at han udvalgte hende på grund af barnet?”

Thorne nikkede. “Det var hendes svage punkt. Ja, det gjorde han nok, tror jeg ...”

Brigstocke afbrød ham. “Men det spiller ikke nogen større rolle.”

“Ikke nogen større rolle?” Holland lød dybt forundret og kiggede over på sin chef.

Thorne trak på skuldrene og gengældte blikket. *Bare vent og se, Dave ...*

Det var godt et år siden, at Thorne var begyndt at arbejde sammen med Dave Holland, som omsider var begyndt at ligne et voksent menneske. Hans hår var stadig alt for lyst og pjuasket, men de træk, som det omkransede, virkede en anelse hårdere

nu. Thorne vidste, at det ikke handlede så meget om alder som om erfaring. Slitage. Selv det sundeste og mest troskyldige ansigt ville blive noget formørket, når det blev konfronteret med nogle af de ting, som arbejdet førte med sig.

Forandringen var indtrådt i løbet af deres første sag sammen. Tre måneder, hvor Thorne havde mistet venner og skabt sig fjender, mens Dave Holland kom til at stå ham nærmere, efterhånden som han iagttog og absorberede og blev en anden. Tre måneder, der var kulmineret med et snitsår fra en skalpel i et blodvædet loftsrum i det sydlige London.

Holland havde lært og *aflært* temmelig meget, og Thorne havde set det ske, stolt og alligevel bedrøvet. Det var et skænderi, han med jævne mellemrum havde med sig selv. Udelukkede de gensidigt hinanden – den gode strømmer og det gode menneske?

Det var udmærket at lære sig en vis portion desensibilisering, men der var en pris, der skulle betales. Han huskede en advarselsplakat, han engang havde set i en tandlæges venteværelse: et meget malende billede af en læbe, der var bidt helt af, fordi en patient lige skulle “afprøve” lokalbedøvelsen. Man kan bide og bide og ikke føle noget som helst, men det var kun et spørgsmål om tid, før bedøvelsen aftog, og så ville smerterne med garanti sætte ind.

Følelseløsheden ville også aftage hos de kolleger, som Thorne så komme igennem dagene iført deres egen personlige rustning. Uanset om den var frembragt oven i deres egne hoveder eller via en flaske, ville den helt sikkert aftage en dag, og så ville pinen være ubærlig. Sådan tacklede Tom Thorne ikke problemet, og på trods af al den brovten og de fraser, han havde lært, vidste han instinktivt, at det heller ikke var Hollands tilgang.

Den gode strømmer og det gode menneske. De udelukkede sikkert *ikke* hinanden, det var bare pissesvært at forene dem. Ligesom et af de fænomener inden for fysikken, som er teoretisk mulige, men som ingen nogensinde har set.

En kortvarig stilhed havde sænket sig over det, der gik under den latterlige betegnelse “konferencelokalet”. Det var rent faktisk kun en anelse større end et almindeligt kontor, hvortil kom en kande kaffe og nogle flere ubekvemme plasticstole end sædvanligt. Thorne gennemgik i tankerne, hvad han vidste om den mand, der havde dræbt Carol Garner. En mand, der godt kunne lide, ja havde behov for at være den styrende. En kujon. Måske ikke fysisk dominerende ... Gudfader, han var begyndt at lyde som en af de der retspsykiatere, som han syntes var i den grad overbetalte. Men hvad han faktisk vidste, var selvfølgelig, at denne morder var alt andet end gennemsnitlig. Han var helt usædvanlig og havde et langt større *potentiale*, end Holland og McEvoy endnu havde forstået.

Og så var der selvfølgelig spørgsmålet om *hvorfor*. Motivet var altid spørgsmålet. Og som altid var Tom Thorne pishammerende ligeglad. Han skulle nok forholde sig til det, hvis det dukkede op. Han ville gribe det med begge hænder, hvis han kunne fange morderen med det. Men det interesserede ham overhovedet ikke. I hvert fald ikke den del af det, der drejede sig om, hvorvidt den mand, han var efter, havde fået en cykel som dreng eller ej ...

McEvoy flyttede sig lidt på stolen ved siden af ham. Hun var færdig med at kigge sagsmappen igennem, og han fornemmede, at der var noget, hun gerne ville sige.

“Hvad er der, Sarah?”

“Det er frygteligt det her, det er hævet over enhver tvivl ... og det med drengen er simpelthen skideubehageligt, men jeg kan stadig ikke helt forstå, hvorfor sagen ligger hos os. I modsætning til alle andre. Hvordan kan vi for eksempel vide, at hun ikke er blevet dræbt af en, hun kendte? Der var ingen tegn på indbrud, så det kunne godt have været en kæreste eller en eks-kæreste ... så hvorfor er sagen endt hos os?”

Thorne kiggede hen mod Brigstocke, som med ekspertens timing lod et nyt bundt fotos falde ned midt på bordet.

Holland rakte en arm frem og tog et af billederne. “Jeg sad og tænkte det samme. Jeg forstår ikke, hvad det er, der ...” Han holdt inde, mens han fordøjede synet af kvinden på ryggen, med åben mund og blodskudte, bulnende øjne. Kvinden lå blandt affaldssække i en kold, mørk gade. Kvinden, som ikke var Carol Garner.

Det var en dramatisk gestus, og det var også hensigten. Brigstocke ville fyre op under sit personale. Han ville chokere dem, så de blev motiverede, indædte.

Om ikke andet havde han deres fulde opmærksomhed.

Det var Thorne, der forklarede, hvad de præcist var oppe imod. “Det, der gør det her anderledes, Holland” – han kiggede på McEvoy – “der gør det til os, er, at han har gjort det igen.”

Nu var det, som om den foregående stilhed havde været en ren kakofoni. Thorne kunne ikke høre andet end det fjerne ekko af sin egen stemme og den hvislende lys af adrenalinen, der brusede gennem hans blodbaner. Brigstocke og Hendricks var stivnede, med bøjet hoved. Holland og McEvoy udvekslede et lamslået blik.

“Det er grunden til, at vi ved, at han fulgte efter Carol Garner fra Euston. For lige så snart han havde dræbt hende, altså samme dag, tog han hen til King’s Cross. Han tog hen til en anden station, fandt sig en ny kvinde og gentog hele proceduren.”

Karen, det er sket igen.

Må jeg ikke godt fortælle dig, hvad der er sket? Jeg kan ikke udholde tanken om, at du skulle tænke ilde om mig. Jeg ved, at det er umuligt for dig at tilgive eller acceptere det, jeg har gjort ... det, jeg gør, men jeg ved, at du vil udvise forståelse. Jeg har altid været af den overbevisning, at hvis jeg fik en chance for at forklare mig til dig, betro mig til dig, ville du være det menneske, der oprigtigt prøvede at forstå mig. Du har altid set mig som det, jeg er. Du har altid vidst, hvad jeg mente om dig. Det kunne jeg læse ud fra dit generte smil.

Du vidste godt, du havde magt over mig, ikke sandt? Men det betød ikke, at jeg blev vred på dig. En del af mig nød drilleriet. Jeg ville gerne være den, du drillede. Det føltes, som om jeg trods alt var ønsket. Det gjorde dig blot endnu mere tiltrækkende for mig, Karen ...

Men for fanden, altså. For fanden! Jeg har gjort det igen. Hvad jeg fik besked på.

Hun var alene og ikke bange for noget. Det kunne jeg se ud fra den måde, hun gik på, da jeg fulgte hende ud fra stationen. Ikke nogen kæphøj frygtløshed, bare en form for tillidsfuldhed. Hun så det gode i folk, det kunne jeg se. Det var mørkt, og hun kunne ikke se, hvor svag og gemen jeg var. Der var ingen frygt i hendes blik, da jeg henvendte mig til hende.

Men hun vidste, hvad der ville ske, da hun så frygten i mit.

Lige så snart det gik op for hende, begyndte hun at kæmpe imod, men hun var ikke stærk nok. Hun var ikke engang halvt så stor som mig, Karen, og jeg skulle blot vente på, at hendes kræfter aftog en anelse. Hun kradsede og spyttede, og jeg kunne ikke få mig selv til at se på hende. Og da det var overstået, kunne jeg ikke holde ud, at hendes ansigt, der havde været lige så åbent og varmt som dit, nu lignede noget, der befandt sig bag glas, eller som havde været indefrosset i en isklump i lang tid, og det var mig, der havde fået hende til at se sådan ud.

Og jeg blev stiv, Karen. Dervede, du ved. Mens jeg gjorde det, og igen bagefter, da jeg gemte hende. Jeg blev ved med at være opbidset, indtil den sydende lyd i mit hoved tog af, og rifterne på mine hænder begyndte at gøre ondt.

Jeg var stiv som aldrig ellers, selv ikke, når jeg tænker på fortiden.

Det er ikke min hensigt at gøre dig forlegen ved at tale på denne måde, men hvis jeg ikke kan være ærlig over for dig om de her ting, er der ikke nogen mening med det hele. Jeg fortalte dig aldrig helt, hvad jeg følte, dengang jeg havde mulighed for det, så nu vil jeg ikke begynde at holde noget skjult.

Og jeg vil aldrig lyve for dig, Karen, det lover jeg dig.

Du er selvfølgelig ikke den eneste, der ved, hvad jeg i virkeligheden er, men du er den eneste, der kan se, hvad der er indeni. Jeg prøver ikke at undskylde noget, og jeg ved, at jeg ikke har gjort mig fortjent til noget som helst, men jeg er i det mindste åben omkring det hele. Åben og ærlig.

Hun betød ikke noget for mig, denne kvinde fra stationen. Hun betød intet for mig, og jeg klemte livet ud af hende.

Jeg er meget, meget ked af det, og jeg fortjener, hvad der givetvis venter mig.

Jeg hader at skulle bede dig om en tjeneste, Karen, men hvis du ser hende, den kvinde jeg drøbte, vil du så ikke godt fortælle hende det fra mig?